

Ο ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΘΕΙΣ ΕΥΖΩΝΟΣ

Πρό πολλῶν ἤδη ἡμερῶν ἐσύρετο εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς πρωτεύουσας κυλλὸς τις ἀνὴρ φέρων στολὴν εὐζώνου, ἐπιπόνως στηριζόμενος ἐπὶ βακτηρίας καὶ περιφερόμενος ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἕτερον στρατιωτικὸν γραφεῖον. Πρὶν ἢ ἡ *Ἀκρόπολις* γράψῃ ὀλίγα τινὰ περὶ αὐτοῦ, οὐδεὶς ἐγίνωσκεν ὅτι ὁ ἀτυχὴς ἐκεῖνος στρατιώτης ἦτο ὁ πρῶτος ἀφότου ἐγένετο λόγος περὶ πολέμου ὑπὸ τουρκικῆς σφαίρας τραυματισθεὶς ἀνὴρ τοῦ ἡμετέρου στρατοῦ, σπεύσας νὰ ἐξοφλήσῃ λίαν ἐνωρὶς παρὰ τὰ σύνορα τὸν πρὸς τοὺς ἐχθροὺς λογαριασμόν, πολέμησας αὐτὸς καὶ τραυματισθεὶς ἐν καιρῷ εἰρήνης, καταστάς δὲ ἀνίκανος νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴν ἀτομικὴν του ἀνδρείαν ἐν μέλλοντι καὶ καταλληλοτέρῳ χρόνῳ.

Ὅτε πρό τινος χρόνου μετ' ἐπιτάσεως ἐκυκλοφόρησεν ἡ φήμη ὅτι συγκρούσεις μεταξὺ ἡμετέρων καὶ τούρκων στρατιωτῶν συνέβησαν παρὰ τὰ σύνορα, αἱ ἐφημερίδες πᾶσαι ἔσπευσαν νὰ διαψεύσωσι τὰ διαδιδόμενα χαρακτηρίζουσι αὐτὰ ὡς ἀνυπόστατα. Ἐν τούτοις τὰ διαδοθέντα ἦσαν ἀληθῆ· συγκρούσεις πράγματι συνέβη εἰς τινὰ παρὰ τὰ σύνορα σταθμόν, σοβαρὰ μάλιστα σχοῦσα ἀποτελέσματα, ἀφοῦ δὲν ἐλείψαν καὶ οἱ νεκροὶ καὶ οἱ τραυματίαι. Ἐκ τῶν τραυματιῶν εἰς — ὁ μόνος εὐτυχῶς ἐκ τῶν ἡμετέρων — ἦτο καὶ ὁ ἐν λόγω εὐζωνος, οὗ τὴν εἰκόνα προχείρως σχεδιασθεῖσαν παραθέτομεν ἀνωτέρω.

Καλεῖται Νικόλαος Ἀγγελακόπουλος, ἐκ πατρὸς Σέρβου καὶ ἐκ μητρὸς Ἑλληνίδος, ἥς τὸ ὄνομα φέρει. Κατετάχθη πρὸ ἐτῶν εἰς τὰ εὐζωνικὰ τάγματα, ἐξ ἀπλῆς φιλοπατρίας, ὡς λέγει, μὴ ἔχων ἀνάγκην τοῦ σιτηρεσίου, διότι ἡ οἰκογένειά του καὶ ἰδίως οἱ ἀδελφοὶ του ἐμπορευόμενοι εἰς Αἴγυπτον εἶνε ἀρκούντως εὐποροί. Ἄλλως τε περὶ τῆς φιλοπατρίας του ἔχει ἀποδείξῃν πρόχειρον λίαν πειστικὴν καὶ λίαν τιμητικὴν. τουτέστι καὶ ἄλλην πληγὴν ἐκ σφαίρας ἣν φέρει εἰς τὸ στήθος καὶ ἣν ἔλαβεν ἐν Θεσσαλίᾳ μαχόμενος ὑπὸ τὸν Τερτίπην κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1878.

Τὰ περὶ τοῦ τελευταίου τραυματισμοῦ του καὶ τῆς παρὰ τὰ σύνορα συγκρούσεως διηγείται μετὰ πολλῆς ἀφειλείας καὶ μετὰ προφορᾶς ἀρκούντως ρουμελιωτικῆς. Ἦτο λέγει σταθμάρχης αὐτός, δεκανεὺς ὢν εἰς τὸ 4^{ον} εὐζωνικὸν τάγμα, ἔχων ὑπ' αὐτὸν περὶ τοὺς 10 εὐζώνους, εἰς τινὰ παρὰ τὰ θεσσαλικά σύνορα σταθμόν. Φαίνεται ὅτι μὲ τοὺς ἀντικρὺ σταθμειώντας ὀθωμανοὺς στρατιώτας δὲν διῆγον οἱ ἡμέτεροι λίαν εἰρηνικῶς, καὶ αἱ μεταξὺ αὐτῶν ἐριδες δὲν ἦσαν σπάνιαι. Εἰς τῶν εὐζώνων μεταβὰς πρὸς ὑδρευσιν ἐκακοποιήθη παρὰ τῶν τούρκων καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸν σταθμόν παραπονούμενος.

— Βρέ, τί τοὺς φυλάμε τοὺς κ...! ἀνέκραξεν ἐν ὀργῇ ὁ εὐερέθιστος καὶ λίαν ὀρμητικὸς δεκανεὺς.

Καὶ οἱ εὐζῶνοι ἀρπάσαντες τὰ ὄπλα τῶν ἐπετέθησαν ἀμέ-

σως κατὰ τῶν πολυαριθμοτέρων ὀθωμανῶν στρατιωτῶν οἵτινες ἀνταπεκρίθησαν εἰς τὸ πῦρ. Ἡ μάχη διήρκει ἐπὶ πολλὰς ὥρας. Ἐσκοτώσαμε καὶ ἐλαβώσαμε καμπόσους, ἐπιλέγει ὁ διηγούμενος δεκανεὺς, ἀλλὰ μὴ σφαῖρα μ' εὗρηκε στὸ πόδι καὶ μ' ἐσκάτεψε!

Καὶ τῷ ὄντι ἡ πληγὴ ἦτο σοβαρὰ καὶ ἀλγεινοτάτη, ἐπεὶδὴ ἡ σφαῖρα συνέτριψε τὴν ἄρθρωσιν τοῦ γόνατος, καταστήσασα ἄχρηστον τὸν πόδα. Ἡ μάχη ἔπαυσε καὶ πᾶσα περαιτέρω σύγκρουσις προελήφθη χάρις εἰς τὴν σύντονον παρέμβασιν τῶν στρατιωτικῶν ἀρχῶν ἐκατέρωθεν. Ὁ τραυματίας εὐζωνος μετηνέχθη εἰς Λάρισσαν καὶ ἐκεῖ ἐνοσηλεύθη ἐπὶ τινὰς ἡμέρας, ἔπειτα δὲ ἐστάλη εἰς τὴν πρωτεύουσάν διὰ νὰ ἐξετασθῇ ὑπὸ τῆς ἀνωτάτης ὑγειονομικῆς ἐπιτροπῆς, ἥτις ἔκρινεν αὐτὸν ἀνίκανον πλέον πρὸς ὑπηρεσίαν, καὶ περιεφέρετο χωλαίνων ὁ ταλαίπωρος διὰ νὰ λάβῃ τὸ ἀπολυτήριο του καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα του.

Αὐτὰ εἶνε τὰ παθήματα τοῦ τραυματισθέντος δεκανεὺς τῶν εὐζώνων, παθόντος μὲν αὐτοῦ, διδάξαντος ὅμως ἐμπράκτως ἂν καὶ ἐνωρὶς εἰς τοὺς ἀγαθοὺς μας γείτονας ὅτι δὲν πρέπει πάρα πολὺ νὰ ὑποτιμῶσι τὴν εὐζωνικὴν φρουσανέλλαν.

ΗΧΩ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟΥ

Ὁ λοχίας ἐν τῇ θεωρίᾳ :

«Ὁ στρατιώτης ἀφοῦ ἀπομάχῃ τοὺς στρατιωτικοὺς κανονισμοὺς λαμβάνει τὸ ὄπλον καὶ κυτᾶ κατὰ τῆς ἐναντιότητος».

Ὁ δεκανεὺς :

«Ὁ στρατιώτης ὀφείλει νὰ ὑπακούῃ τοὺς ἀνωτέρους του μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαθείας· θρησκευτικὴ εὐλάβεια θὰ πῇ εἶνε λέξις ὅλης τῆς οἰκουμένης, π. χ. ἡμεῖς πιστεύομεν εἰς τὸν Χριστόν, εἶνε ὅμως ἄλλοι χριστιανοὶ ποὺ δὲν πιστεύουν οὔτε τὴν *Ἀγία Τριάδα*».

Ὁ ἐπιλοχίας :

«Ὁ στρατιώτης δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ ἀδράνειαν διότι τότε εἶνε κηφήνας· κηφήνας θὰ πῇ ἓνα πουλὶ ποῦ εἶνε εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ποῦ ἅμα φάγῃ τὸ φαγὶ του, γέρνει τὸ κεφάλι καὶ δὲν ζητάει ἄλλο».

Ὁ λοχίας :

«Τὸ πλύσιμο τῆς καραβάνος πρέπει νὰ τὸ λαμβάνῃ ἓνας ἕκαστος αὐτοπροσώπως καὶ ὅχι νὰ δίνῃ εἰς ἄλλους νὰ τοῦ πλύνουν τὴν καραβάναν.»

Ὁ ἀρθυπολοχαγός :

«Οἱ στρατιῶται πρέπει νὰ ἔχουν φιλοτιμίαν. Καὶ ξεύρετε τί εἶνε φιλοτιμία; Εἶνε ὅταν ὑπάγῃς παραδείγματος χάριν εἰς τὸν μπακλὴν νὰ ψωνίσῃς τυρὶ καὶ αὐτὸς σὲ γελάσῃ καὶ σοῦ δώσῃ λιγώτερο, νὰ μὴ ξαναπᾶς ν' ἀγοράσῃς ἀπὸ τὸν ἴδιον, καὶ νὰ τὸ εἴπῃς καὶ εἰς τοὺς ἄλλους νὰ μὴν πᾶνε!»

Ὁ δεκανεὺς ἐξηγῶν τὰς ὑποδιαίρεσεις τῆς ὥρας :

«Ἡ ὥρα ἔχει μέσα της ἐξήντα κομμάτια καὶ κάθε κομμάτι πάλιν ἄλλα ἐξήντα καὶ γι' αὐτὸ γίνεται τὸ λεπτόν.»

Ὁ Λοχίας Τραίανος